

HASSAN
LOO
SATTARVANDI

STAY
OR GOZANI

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Hassan Loo Sattarvandi

Stav obležení

STAV OBLEŽENÍ

Hassan Loo Sattarvandi

Copyright © Hassan Loo Sattarvandi 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © David Pišvejc, 2015

ISBN PDF 978-80-7473-360-4

„Nemůžu... Majáčky blikaj modře a červeně... Chápu, že to jsou sanitky nebo hasiči, to chápu, to mi přece nemusíš říkat.“

Caspian

„Haló? Jsi tam? Ne, nic... Já jen... Jsi unavenej? Ne, akorát jsem dorazil domů a ještě jsem někomu volal. Máma je v kuchyni a já jsem... Co děláš? No prostě jsem chtěl jenom vědět, co je s tebou, a kdyby ti to nevadilo, chtěl bych ti něco říct. Nevím, ale jestli máš jen trochu času... Nechápu, co se stalo. Mám hubu na maděru, takže nemůžu... Bolí to jak sviňa. Občas to zabolí jak sviňa a pak to zmizí. Jako teď, před pár minutama, když jsem běžel do kopce od nádraží, musel jsem se nejdřív držet za hubu, protože by mi snad upadla, kdybych si jí nedržel. Proč? Já nevím, ale kdybys... Co děláš? Ale jen když odpřísáhneš, že to nikdy nikomu neřekneš. Musíš mi přísahat!

Už než jsem to ráno vylezl na ulici, víš, jak jsi stál nahoře na mostě a mával na mě, tak jsem se probudil s pocitem, že je ve mně všechno naruby. Jako bych strávil noc v pračce, a hned, jak jsem otevřel oči, tak mi bylo na blití. Jako by bylo všechno jinak než normálně, zavřel jsem oči a znovu je otevřel a říkal jsem si, že to musí bejt nějaký to svinstvo ze včerejška. Vždyť víš, jak jsme ty, já a Ivan parádně frčeli. Nejdřív to se mnou přece nic nedělalo, a pak, když mě to nakoplo a v suterénu u popelnic jsem se začal strašně tlemit, tak jsem byl šťastnej, svobodnej, zachráněnej. Seděli jsme tam a civěli do stropu a mně přišlo, že vidím hvězdy, a všechno bylo tak úžasný, a když Ivan řekl, že si chce podat

cikány, protože s nima má nějaký nevyřízený účty, tak už jsem to nevydržel. Jako by hned potom, co to vyšumělo, zmizelo i všechno ostatní a jediný, co člověk pak cejtí, je ten prázdněj pocit, že už je stejně po všem. Nedá se proti tomu skoro vůbec bojovat a někdy mi připadá, že se takhle v jednom kuse musí cejtit všichni, ale že jen já to nedovedu tak dobře skrejvat. Už jsem tam nemohl dál sedět a kecat a nadávat, že Ivan sežral všechny banánky v čokoládě. Už jsem ho nemohl dál poslouchat, jak že zbijeme mentála Benža, a pak jen čekat, až se na nás sesypou všichni cikáni. Když jste pak s Ivanem vyjeli výtahem do sedmýho, šel jsem s tímhle divným pocitem domů, chodbou až k prvnímu vchodu. Víš, jak umí bejt ta chodba občas hnusná, jako by to byl nějakěj trychtýř, co se zužuje a dusí mě, až skoro nemůžu dejchat. A včera mi přišlo, že se zužuje rychle, a já skrz ten trychtýř běžel, a když jsem konečně stál ve výtahu, tak i ten se mnou začal házet. Zpanikařil jsem a začal dokola mačkat knoflík stop, abych se dostal ven a nadechnul se, než konečně dojedu nahoru. Nekecám, nedokázal jsem jet v kuse víc jak jedno patro. Fakt nevím, co matka toho idiota bere za prášky, ale měl jsem pocit, jako že se všechno zhroutlí a zadusí mě to nebo mě to rozmáčkne. Zkusil jsem vyjít po schodech, ale to bylo ještě horší. Jen co jsem otevřel dveře na schodiště, připadalo mi, jako by tam někdo křičel. I když mi bylo celou dobu jasný, že to je meluzína, tak jsem dostal strach a dveře zase zabouchnul.

Když jsem se konečně dostal nahoru, zazvonil jsem a mámě to tradičně trvalo, než otevřela, a bylo jí vidět na očích, že brečela, ale předstírala, že je všechno v pořádku. Bylo to jasný, ale já se ani neodvážil zeptat, proč brečela, a ona mě vzala za ruku, odvedla mě do kuchyně a řekla, že táta zase volal. Když jsme byli ještě děti, tak jsme tomu s Matinem vždycky věřili, naprosto jsme

jí to věřili, že volal a že jsme zase přišli domů pozdě a nikdy jsme ho nestihli. Že prej volal a chtěl mě k telefonu a že domluvili akorát vteřinu předtím, než jsem zazvonil u dveří. Máma dokola omílala báchorky o tom, jak tam odjel pochovat svojí mámu, mojí babičku, a navštívit přátele, a pak že se vrátí domů. Vždycky se na mě dívá s nadějí v očích a i na hlase je jí poznat, že těm lžím sama uvěřila. Dřív, když mě to ještě štvalo, tak jsem jí vždycky říkal: „to jsou kecy, mami, nic než kecy. Lhal ti a nikdy se k nám nevrátí,“ ale po čase mi došlo, že ty lži potřebuje, aby... aby to vůbec zvládla. Bylo jí fuk, že je to všechno lež, chtěla tomu věřit, ještě teď tomu chce věřit a drží se za každou cenu všech vyhlanejch vzpomínek a prázdnějch detailů, co kolem něj vytvořila. Prej zabloudil a je na cestě domů z tý svojí věčný pouti, ale musí ještě pár věcí zařídit. Vyčetla mi, co jsem to za nevděčníka, když jsem řekl, že táta pláchnul a už se nevrátí. Vždycky jsem byl podle ní slaboch, blázen a někdy se sesypala jak dítě a dala se do breku. Moje huba, promiň, ale to se nedá... Už jsem to všechno slyšel tisíckrát, ale stejně mě odvedla do kuchyně a řekla, že volal táta. Měl prej radost a byl na nás pyšnej, protože jsme s Matinem oba dostali dobrý známky skoro ze všech předmětů, a táta nad tím úspěchem jásal natolik, že to bylo slyšet až domů do Švédska. Takhle ona mele, a to jediný, co se mi povedlo, jsou ty dobrý známky, jako by to mohlo něco změnit. Někdy ty řeči беру vážnějc, než bych měl, ale to protože... Když se spolu začneme bavit, tak těm výmyslům sám začínám věřit. Takže tam tak sedíme a probíráme naprosto smyšlený vzpomínky. A občas, jenom občas, jako bych taky uvěřil těm jejím věčnejm báchorkám – že opravdu volal a že se po mně vážně celou dobu shání. Říkal jsem jí, že mu nesmí nic říct, nesmí mu nic říct o mejch známkách, protože mu je chci ukázat sám, až se vrátí.

Chci vidět, co na to řekne, a... Vždycky mě přeruší s tím, že táta má svatý právo dozvědět se o svejch synech všechno. Nevím, proč tohle furt říká, fakt nevím, proč to furt opakuje, protože on má právo leda na pěkný kulový, říkám si občas, když už to ve mně vážně vře. Ne, tohle jsem jí neřekl. Seděl jsem u stolu naproti ní a přistihnul se, že vlastně naslouchám chorobný lhářce a že se jako vždy zmůžu jen na to jediný – poslouchat a obejmout jí. Někdy mám na ní ale takovej vztek, proč nedovede pochopit, že se tu táta prostě najednou nezjeví a že už se nikdy v životě neozve ani jí, ani mně. Pláchnul a tak je to už napořád. Nevěřil bys, jak je člověku ouzko, když má poslouchat ty zasraný kecý o tom, jak se všechno spraví, až se táta vrátí domů – furt dokola. To pak všechno bude jako dřív – furt dokola. Nedomkážu se jí podívat do očí, když na mě upře ten svůj pohled, plnej očekávání a nostalgie, a když o něm mluví, tak se skoro rozzáří. Skoro jako by to byl Mesiáš, jako by to byl nějakej prorok, co se má po pěti letech rozmluv s Bohem vrátit a spasit nás. Ať táhne do hajzlu, sráč jeden, ať táhne do hajzlu, i když se k nám vrátí, tak ať táhne do hajzlu, parchant jeden zasranej. Tohle se mi honilo hlavou, když jsem tam seděl a poslouchal jí. V hlavě mi asi ještě trochu hučelo, ale už to odeznívalo, a čím to bylo slabší, tím víc mě přepadala úzkost. Chtěl jsem zpátky, zmizet, zapomenout a sedět tam a předstírat, jako že s mámou budeme dělat něco úplně normálního a běžného. Ale dívat se jí do očí a poslouchat o jejím vymyšleném světě, jejích vymyšlených hovorech s tátou, z toho mi bylo ještě víc ouzko a občas bych prostě nejradši... nejradši bych... ona by prostě potřebovala... já nevím. Někdy mi připadá, že vůbec nechápe, že se baví se mnou. Ne, tak to nemyslím, pochop, nechci jí pomlout. Je to moje máma, mám jí rád, ale takhle to vnímám a musíš mi věřit, že jí nechci

pomlouvat. Prostě jen vidím, jak to s ní jde čím dál víc s kopce, a občas, některý dny, když je jí nejhůř, tak nedokáže ani vstát z postele. Když teda nakonec vstane, tak se jen šíleně plouží a nekouká vůbec kolem sebe, nikoho nevidí, a když na ní promluví, tak nereaguje. A když už reaguje, tak na mě kouká, jako bych ani nebyl její, jako bych neexistoval, jako bych ani nebyl její syn, jako bych byl někdo úplně cizí. To nemůžeš pochopit, neumíš si představit, ty vůbec nevíš, jaký to je, když má tyhle stavy. Neříkám to pro tvoje pobavení, ty blbe, to není nějaká komedie, který se můžeš tlemit, ty jedno hovado. Kolikrát jsem se prostě rozběhl, když mě nepoznala. Ne kurva, nemyslím brečet jako doopravdy, ale vždyť víš... víš, jak to člověka může dostat. Ne že by mi z očí tekly slzy, ale nevydržím se na ní v tomhle stavu dívat a musím do jinýho pokoje a zacpu si uši a zavřu oči. Snad si namlouvám, že když takhle budu sedět dostatečně dlouho, když neuvidím svět takovej, jakej je, když neuslyším, jak se otáčí, tak se možná změní v něco jinýho. Jako by měla vzniknout nějaká nová skutečnost a nověj řád. Nebo občas doufám, že tohle celý je jen zlej sen a brzo – snad už ksakru každým dnem – tohle všechno prostě skončí tím, že otevřu oči a konečně ucejtím, jaký to vlastně je dejchat, bejt sám sebou a žít. Máma měla unavenej pohled, byla mimo, a to bere přece ty samý léky jako Foggyho máma. Tamty prášky, co jí Foggy vždycky štípne a co do sebe pak naládujeme a vytuhneme po nich a jen sledujeme, jak se všechno zpomaluje. Ty, co se po nich chce člověku spát a je rychlej jak šnek. Ale jo, dával sis prášky od Foggyho mámy s náma, když jsme s Nemem a Foggym seděli v suterénu a nejdřív se jen tlemili a mysleli jsme, že už zabíraj, ale pak jsme usnuli a vzbudili se snad až druhej den, když nás tam Saladin našel, jak spíme mezi odpadkama. Tohle z ní dělá to svinstvo, to mi taky

došlo, ale stejně – když mě nepoznává, tak to je... to je, jako kdyby i ona byla pro mě cizí. Když totiž neví, kdo jsem, tak to jako bysme se ani neznali. A pokud se neznáme, nemůžeme bejt rodina. Tak to skoro i vypadalo, když jsem před ní seděl včera v kuchyni. Mlela si svou o tom, jak by byl táta přešťastnej a pyšnej, že jsem dostal další jedničku, a na chvíli jsem tomu uvěřil – určitě by byl šťastnej a pyšnej, kdyby viděl moje známky. Někdy mi připadá, že to je pravda, že volal a ptal se na mě a že už se co nejdřív vrátí. A pak mu prej vyprávěla, že byl Matin přes víkend pryč, protože ho vybrali na školní výlet s fyzikálním kroužkem, a táta řekl, že vždycky věděl, že z Matina bude dobrej fyzik. Někdy je prostě příjemný nechat se tou lží strhnout, je příjemný namlouvat si, že volal a zajímal se, ale když z toho procitnu, tak jsem na sebe o to víc naštvanej. Když jsem vstal ze židle, abych si došel na záchod, tak na mě zavolala. Otočil jsem se a máma řekla, že na něj musím bejt hrdej, že je to moje tělo a krev a že říkal, jak prej mě má rád a omlouvá se za to, že mu to tak dlouho trvá. Přikývnul jsem a hned jsem měl slzy na krajíčku a nechápal jsem, proč jsem najednou tak naštvanej. Jestli snad z toho, že by měl brzo přijet, nebo proto, že nikdy nepřijede, nebo kvůli tomu jejímu nevinnému obličejí, když zoufale doufá, že se tyhle smyšlenky vyplní. Vždyť já ani nechci, aby se vrátil! Nedokázal jsem se na ní už dívat, tak jsem odvrátil zrak, pokrčil nos a přikývnul jsem. „Určitě se brzo vrátí,“ řekl jsem a máma odpověděla, to že jí nemusím říkat, vždyť už to dávno ví. Stál jsem před zrcadlem a čistil si zuby a dost těžce jsem se nadechoval, zato výdechy šly úplně samy. Vzduch se dral ven, a když jsem uviděl slzy, opláchl jsem si obličej vodou, aby to nebylo poznat. Nevím, jestli jsem začal brečet doopravdy, ale když jsem se uviděl v zrcadle, tak jsem se zastyděl. Byl to prostě divnej pocit a přísahám

na svou smrt, že nikdy nebulím. Tohle přece víš, ne? Stál jsem tam a pomalu dejchal, pomalinku, abych se zase uklidnil a mohl vyjít ven, aniž by poznala, že jsem se skoro rozbrečel. Nemyslím doopravdy rozbrečel, teda aspoň ne jako Tureček, když ho nacpeme do skříně a zamkneme ho tam. Tohle byl spíš takovej ten stav, jako když ti jebne.

Máma seděla pořád na svém místě a bylo jí vidět na rtech, že si furt sama pro sebe povídá. Prošel jsem kolem ní, na což vůbec nereagovala, a než jsem vyšel ze dveří, tak jsem jí objal a řekl, že se potřebuju vyspat. „Potřebuju se vyspat,“ zopakoval jsem a ona na to tím svým rozechvělým hlasem řekla, abych byl hodnej, protože táta říkal, že se chce vrátit k hodnému synovi. „Často o tom mluví,“ řekla a já přikývnul a vybavil si, co jsme předtím celej večer dělali, a máma mě chytla za ruku a pevně jí tiskla a chtěla, abych tátovi slíbil, že něco nevyvedu. „Slibuju,“ odpověděl jsem bez nejmenšího zaváhání, „slibuju,“ zopakoval jsem a máma přikývla a usmála se. Taky jsem přikývnul a nějak jsem v tu chvíli nevěděl, kam se dívat, jak se tvářit, a ona na to, že mi věří. Pak řekla, že tátovi i přes to všechno scházím, a trochu strojeně se zasmála. „Vždyť víš, jakej je, nedokáže udržet city na uzdě.“ „Na to se pamatuju,“ odpověděl jsem a máma řekla, že já s tátou bez problémů navážeme tam, kde jsme skončili. „Jo, já vím,“ odpověděl jsem. Ty nechápeš, jaká je, když má tyhle stavy, vůbec tě nevnímá. Nevidí a neslyší, žije jen ve vlastním světě. Přece víš, co to i s náma udělá, když jí šlohneme prášky, nebo prášky Foggyho mámy, nebo Leovy mámy, nebo Ivanovy mámy – buď se nám chce strašně spát, nebo se začneme všemu tlemit. Otočila se a přes rameno se na mě podívala. Rychle jsem si utřel slzy a řekl, že musím jít spát, protože píšeme písenu a chci se na ní vyspat. Lhal jsem jí přímo do

očí, ale jako obvykle nic nepoznala, a než se stačila zvednout a obejmout mě, rychle jsem odešel k sobě do pokoje. Když jsem za sebou zavřel dveře, poslouchal jsem, jak si v kuchyni dál sama pro sebe povídá. Mluvila o mně, jako bych byl ten nejlepší... chápeš, jako bych byl to jediný, co má, jako kdybych nebyl jen pár metrů od ní a neslyšel, jak říká: „Kdybys tu celou tu dobu byl, tak bys byl na svého syna hrdý. Uděláme mu oslavu a pro tebe taky a pro celou naši rodinu.“ Než jsem si lehnul do postele, tak jsem se svlíknul a přitom jsem si říkal, o jaký rodině to mluví a proč by měl být někdo hrdej zrovna na mě. Lehnul jsem si, přetáhnul jsem si deku přes hlavu a cejtil, jak se mi postupně zlepšuje nálada a jak je všechno čím dál víc naruby. Měl jsem dobrou náladu ještě nějakou chvíli, než jsem usnul. Nepamatuju si přesně jak, ale usnul jsem a hnedka jsem začal snít. Nepamatuju si úplně, co se mi zdálo, ale určitě to byl ten sen, co se mi zdá vždycky: normálně někde jdeš a myslíš si, jak všechno není boží, dokud si neuvědomíš, že jsi bez kalhot. Už si to nepamatuju, ale když jsem se vzbudil, nebyl jsem hrůzou bez sebe jako v nějakém přihlouplém filmu, kde se všichni trhnutím budí celý zpocený, spíš jsem se vzbudil normálně a cejtil jsem tu noční můru uvnitř v sobě, aniž bych si pamatoval, o co přesně šlo, prostě to bylo pořád ve mně... Chápeš, ne? Chápeš, o jakým pocitu mluvím? Přišlo mi, že mě do postele tlačí nějaký neviditelný závaží, který sice není skutečný, ale stejně na mně něco leželo a tisklo mě do postele. Nechápal jsem... Já vím, že tenhle pocit taky míváš, ale já se dneska při probuzení takhle cejtil a přesně tohle nesnáším. Fakticky to nesnáším. To pak ani není šance, že to bude dobrej den. Otočil jsem se a šátral rukou po Matinovi, ale nebyl tam – byl pryč a já se snažil usmát, zkoušel jsem si Matina představit někde jinde

než vedle mě v posteli, někde s fyzikálním kroužkem, kde může být sám sebou.

Venku byla tma, pořád ještě sněžilo, a když teď na to tak myslím, tak to mohl být jakejkoliv jiný den: probudil bych se, šel do školy, dělal bych to, co normálně, a pak bysme se ty, já a všichni ostatní přesunuli do garáže na druhou stranu ulice a vykouřili pár cigaret. Smáli bysme se tomu prdolovi, co chodí po garáži s přehazovačkou na plešce – vždyť víš, ten Marokánek, co si myslí, jakej nemá hustej auták, a pak bysme šli domů. Pár hodin bych seděl doma a poslouchal máminý řeči, jak táta akorát volal a já že ho propás. Jako vždycky by řekla, že se mnou chtěl mluvit, jak tam u nich je všechno skvělý a že chce, abych se o všechno postaral, protože chlap v domě jsem teď já. Kdybych měl opravdu pech, tak bych si musel vyslechnout, jak se v mládí snažili rozpoutat revoluci a jak byl táta ten nejlepší vůdce tý jejich levicový skupinky. Jo, takhle to končilo vždycky: že mám převzít mužskou roli v domácnosti. Pak by řekla, že se smál a že jsem podle něj jen usmrkánek, co se ještě ani nemusí holit. „To přece pořád jsi,“ řekla by, „to přece jsi a musíš se opatrovat.“ Přes den mívá lepší náladu, často se sama pro sebe směje, i když jde sotva kdy o něco humorného. Je na ní poznat, když tak uvízne mezi představama a skutečností. Nedokáže prostě skrejvat, jak moc utíká před realitou. Chodí po kuchyni sem a tam, chvílema se sehne, aby ze země sebrala něco, co vidí jen ona. Pak je vidět, jak jí ty léky pomalinku odnášej ode mě, pryč odsud, zase se usměje – a pak je pryč. Pravděpodobně bych tam seděl a přemejšlel o hromadě pitomostí, co by mě odehly pryč od ní, pryč ode všeho, a než by jí zase napadlo začít mluvit o tátovi, tak bych se zamknul u sebe v pokoji a poslouchal... Nevím co, snad jenom rádio, a čuměl bych do stropu. Pozdějc večer bysme se zase slezli, ty,

já, Leo a... do pytle, nemůžu se smát, nesměj se, ty hovado, huba mi může upadnout. Celej obličej mě bolí, když se... přestaň se smát. Čemu se k čertu směješ? Já vím, ujížděli bysme na práškách a ještě přišli na něco jinýho, než by se šlo dolů do klubu mládeže na kulečník, kdyby tam teda ještě byl. Hrozně rád jsem u pultíku dýdžeje pouštěl desky a děsně jsem skrečoval. Určitě bych po práškách neměl moc soudnost, ale když se pak vrátím do reality a slyším, jak uboze to zní, když pouštím a skrečuju, tak se trochu zděším. Teda, nezděším se nějak zásadně, spíš je mi to tak jako jedno. A když vidím tamty buchty, co vždycky seděj na druhý straně a všechny sledujou – vždyť víš, ty co tam seděj a pojí-daj maršmelou a jenom civěj – tak dostanu příšernou trému. Nevím proč, mám vždycky pocit, jako by celou dobu sledovaly jen mě, a já jsem přitom v duchu úplně mimo a myslím si, jak hustě neskrečuju ke Colors od toho ňoumy Ice-T. No vždyť víš, Colors colors colors, colors, colors. Když se pak po tomhle kousku vrátím, tak si jdu vždycky koupit limču a poslouchám, jak se všichni bezdůvodně tleměj. Vždyť víš, ty, co ani neví, proč se tlemí, a někdy mi připadá, že člověk může říct sebevětší krávovinu a všichni se začnou tlemit. Tamta holka s mikádem, co by možná mohla vypadat k světu, kdyby nebyla jak bečka, ta se tlemí nejvíc ze všech. Ten její smích mi dokáže tak šíleně vytočit, že mám skoro chuť si omlátit hlavu o zeď. Hnusí se mi a nemám poněti proč. Něčím se mi hnusí a nejradši bych vždycky zmizel, když přijde a začne mluvit a smát se tím svým hnusným... Víš, jak se jmenuje? Nosí pořád zelenou bundu Nike. Jo, přesně ta, co si nastříkala celou hlavu sprejem a měla ofinu, co vypadala jak rampa, než začala nosit mikádo. Myslím, že smrdí. Nejsem si jistej, ale myslím, že smrdí a že se snad nikdy nesprchuje, a proto je mi špatně, když jí vidím a slyším. Víš jak, všechno by

bylo jako normálně a jen bysme blbli, zasmáli se, pokecali, zahráli bysme si trochu kulečník nebo tak něco a pak bysme šli domů. Bez problémů bysme šli domů a pak by byla sobota a všechno by se opakovalo, přesně jako vždycky, a pak by byla neděle a tu bysme prospali a zároveň po očku v televizi na trojce sledovali Ligu mistrů nebo A-team. Všechno by bylo jako obyčejně a pak zas pondělí a všechno by začlo na... ksakru, moje huba! Všechno by začlo nanovo, ale to se nestalo, už nikdy to nebude tak, jak to bejvalo.

Mám pocit, jako by mi měla upadnout čelist, tak kurevsky to bolí a uzdička pod jazykem se už skoro úplně utrhla. Ne, zuby mám všechny, ale pysky mám rozpraskaný a chcala z nich krev, a nejdřív jsem utíkal jak blázen, pak bylo ale po všem a ksicht dopad tak, jak dopad, a bolí tak, jak bolí. Vůbec za to ale nemůžu, chápeš? Jsem si jistej, že to moje chyba nebyla, ale prostě to nechápu... Je mi jasný, že všichni budou říkat, že to já jsem s tím po obědě začal, ale to přece začalo už před obědem, a od začátku... když to člověk vezme od začátku, tak za to může Sirup. Ne já! To on všechno začal, ne já, a kdybych to byl od začátku tušil, tak jsem se na to vykašlal. A Gusta, ten... ten... ten jako vždycky nehodlal ustoupit. Tamten kluk seděl na zastávce a já Gustovi říkal, že padáme, ale on už byl v ráži, a já mu říkal, že padáme. Začal se tlemit, ten debil se začal tlemit, smál se a já stál vedle něho a začal jsem mít nervy v kýblu a on stál vedle mě a tleml se. Celou dobu jsem se na něj díval a on začal rvát na ty ostatní a pak... pak... pak už přišel jen ten závěr, a než k nám vlastně doběhli, tak jsem se pokoušel zůstat stát na nohou a představit si bolest, kterou brzy ucejtím. Ne, nechápeš, říkám ti, že nechápeš! Poslouchej, co ti říkám: pokoušel jsem se představit si tu bolest, chtěl jsem se na ní připravit, aby mě nepřekvapila, ale to nešlo.

Víš, to ráno, když jsem se vzbudil, bylo slunce zase za mrakem a já se posadil na posteli a máma zaklepala na dveře a něco řekla. Promnul jsem si oči, pořádně jsem si je promnul, a když jsem skončil, tak jsem skoro neviděl. Snažil jsem se zase zaostřit a viděl jsem jen skvrny a postupně skvrny zmizely a já se pro sebe potutelně usmál, když byly pryč. Nevím proč, prostě jsem se usmál, a máma zase zaklepala a bylo po úsměvu a najednou se mi těžce dejchalo. Jako by se mě zmocnila úzkost, ale víš jak, teď už se dokážu uklidnit, když už jsem měl tyhle stavy tolikrát. Nebo už jsem tomu spíš sám uvěřil. Viděl jsem ve filmech, že vždycky použijou papírový pytlík, a já zatím jen otevřu pusku a nadechnu se a vydechnu a nakonec se to srovná. Máma zaklepala znovu a řekla, že pokud nevyjdu, tak si pro mě zajde a vytáhne mě ven. „Jojo,“ zavolal jsem a lehnul si do postele a stočil se do klubíčka, objal se rukama a uvažoval a špekuloval. Chtěl jsem za ní jít, sednout si naproti ní ke stolu a usmát se a vidět jí, jak se směje, a takhle bysme tam seděli a snídali spolu a už bych se nemusel bát, že pochopí, že jsem jen chtěl... Zase jsem vstal, hledal ponožky, natáhnul si je a pak jsem si oblíknul i zbytek a tak jsem stál přede dveřma a nacvičoval. Snažil jsem se o úsměv, ale nějak mi to jako nešlo, zkusil jsem znovu nasadit úsměv a slyšel jsem jí, jak nalejvá mlíko do misky s vločkama. Otevřel jsem dveře, vešel jsem do kuchyně a naklonil se nad dřez a trochu si ošplíchnul vodou obličej a máma stála u stolu a mluvila o nějaký zprávě, co slyšela v rádiu. „Aha,“ prohodil jsem a pomyslel jsem si, jestli se tím pro mě něco mění, a ona pokračovala v rozboru té zprávy a já si ještě trochu ošplíchnul obličej. „Nemám pravdu?“ zeptala se a já si utíral obličej a říkal si, co asi měla na mysli. Když jsem se na ní podíval, tak se usmála. Snažil jsem se, ale nešlo to, a máma nad tím jen mávla rukou

a řekla: „Připravila jsem ti vložky, s mlékem a borůvkovou zavařeninou, přesně jak to máš rád.“ Posadil jsem se na židli, máma si sedla naproti mně a v tu chvíli mi došlo, že je zapnutý rádio, ozvalo se nějaký pípnutí a zprávy byly evidentně u konce. Bylo po zprávách a o mně neřekli nic, o mně nic. Při tom pomyšlení jsem se musel trochu usmát a máma se na mě se zájmem podívala a chtěla vědět, čemu se uculuju. Pokrčil jsem ramenama a řekl, že ničemu, nebo že nevím. Přikývla a skoro to vypadalo, že čeká, že ještě něco řeknu, a já jsem chtěl něco říct, chtěl jsem a napadlo mě, že bych měl jít ven, trochu se projít kolem a vykašlat se na školu. Když se občas vybodnu na školu, tak chodím dolů do sklepa a jen tam tak sám sedím. Někdy tam sedím a čtu si Stephena Kinga, ten je docela dobrý, a někdy tam sedím a píšu dopisy, co pak nikdy neodešlu. Dojedl jsem vložky, dopil všechno mlíko i se zavařeninou, co zůstala vespod, a pak jsem řekl, že už musím, a máma stála přede mnou a utírala mi pusy. „Mami přestaň,“ řekl jsem a ona vykulila oči a povídá: „Přece tě nenechám jít ven takhle.“ „Už toho nech,“ bránil jsem se a ona mě štípala do tváře a pak řekla něco, jako že je na mě a na Matina moc pyšná. Přikývnul jsem, zvednul obočí a pokusil se o úsměv, jako že já jsem taky pyšnej, a pak trochu ustaraně řekla: „To by mě zajímalo, jak se asi tvůj bráška má?“ „Určitě dobře,“ odpověděl jsem a oblíznul zbytek zavařeniny, co jsem měl pořád na rtech. Přikývnul jsem a po chvíli trapného ticha jsem šel ven, a když jsem vylez před barák a šel dolů k ulici, abych... Ne, nebrečím. Neslyšíš, co ti říkám? Nebrečím, to mi jen teče krev z nosu. Když jsem to ráno vyšel na ulici... Já nebrečím! Když jsem vyšel na ulici a ty jsi stál nahore na mostě a mával na mě... Jo, dneska před vyučováním. Šel jsem po ulici s tím samým pocitem jako v tom snu. Rozepnul jsem si trochu bundu, jako by mě chtěla

zadusit, a stáhnul jsem jezdec zipu dolů, abych dostal nějaký vzduch do plic. Zní to šíleně, ale připadalo mi, že mě všechno kolem dusí. Nešlo jen o bundu, ale tlačilo se na mě všechno okolo a... Něco bylo prostě špatně, a když o tom teď přemýšlím, tak jsem měl ten pocit poslechnout a mazat zase domů. Beztak by se po mně ve škole nikdo nesháněl a máma by se stejně nevzbudila dřív jak před třetí a já bych předstíral, že jsem ve škole byl, a k tomu průseru, co se dneska stal, by vůbec nedošlo. Kdybych se tak mohl vrátit zpátky a vykašlat se na celý den, tak by se nic z toho nestalo, a až bysme se vyspali, tak bysme se sešli a všechno by bylo tak, jak to vždycky bylo a vždycky bude. Rozepnul jsem si bundu, nadechnul se a přišlo mi, že nedostanu vzduch dál než do krku nebo jen o trochu níž, jako by mě plíce nechtěly držet při životě. Pozdravil jsem tě, tys mi zamával, jak to děláš vždycky, a já se nutil sejít dolů ke škole, ale jít z kopce mi připadalo skoro nemožný. Jako by mě někdo hlídal, někdo za mnou, a když jsem zavřel oči, tak to bylo jako při zemětřesení a pode mnou jako by se ozejval řev. Vážně, přísahám bohu, jako bych se měl sesypat a... Možná to nebylo přesně takhle, ale pokouším se ti to jenom popsat, abys to pochopil. Jako bych neměl vyjít z baráku, jako bych neměl jít do školy, jako bych neměl plivnout na toho týpka, a nic z tamtoho by se nebylo stalo. Všechno by bylo jako normálně. Kurva, moje huba, už zas krvácí – počkej. Ne, počkej, jenom to vyplivnu z okna. Venku je taková tma, taková tma a tam dole – vidíš to od sebe z okna – vidíš je tam, ne? Policajti jsou pořád tam dole u vlaků. Vidíš je? Nemůžu... Majáčky blikaj modře a červeně... Chápu, že to jsou sanitky nebo hasiči, to chápu, to mi přece nemusíš říkat.

Vlastně jsem posera. Jsem posera, vždyť to víš sám, jsem posera stejně jako ty a skoro všichni ostatní.

Neodvážím se udělat něco, co přede mnou ještě nikdo neudělal. Nechci být první, kdo provede něco špatného, následuju jenom všechny ostatní, a když se něco posere, tak prostě řeknu – stejně jako ty a všichni ostatní poserové –, že já jsem to takhle nechtěl, já to nezačal, a vždycky je to někdo jinej, koho napadlo vyvést nějakou špatnost. Nemám prostě odvalu, jednoduchý jak facka, jsem příliš velkej zbabělec a vždycky jsem měl za to, že je to proto, že nesnáším, když to bolí. Jako teď, teď všeho lituju. Teď, když mě to bolí a jazyk mi v puse klouže jak namydleněj, tak je mi to kurva líto. S jazykem je něco špatně, moc pevně nedrží a připadá mi, že v jednom kuse otejká a brzo už na něj nebude v puse místo. Teď je mi to líto, teď, když mám snad celou hubu ucpanou jazykem a v jednom kuse krvácím, teprv teď je mi to líto. Měl jsem na to myslet dřív. Mělo mi dojít, že je lepší se na všechno vybodnout, vykašlat se na ty jejich řeči. Co je mi ksakru po území kolem naší školy? Proč ho mám bránit? Co z toho mám? Měl jsem to všechno nechat plavat, ať si dělaj, co chtěj, a všechno mohlo být jako vždycky. Jsem zbabělec, ale dneska jako bych na to docela zapomněl. Zapomněl jsem, že v životě neustojím, když se všechno zvrtně tak jako dneska, a že když mám běžet, tak se mi roztrousou nohy a neudělám rychlejší krok. Skoro jako ve zlým snu, když člověk... Kdybych jen dokázal běžet furt stejně rychle, tak jsme to možná zvládli, než bylo pozdě. Ještě pořád se třesu, ještě pořád se třesu a máma je v kuchyni a řekl bych, že si pořád povídá pro sebe, nebo zase začala brečet. Vždycky jsem byl takovej, připosranej šmejd, co nemá odvalu. Nikdy jsem nedokázal vylézt na strom až úplně nahoru, netroufl jsem si chodit za školu, netroufl jsem si začít se do někoho montovat, neměl jsem odvalu prát se, netroufnu si nic a dneska jsem se toho měl držet. Už nemám ani odvalu se někomu smát, po tom,

co jsem se smál Ivanovi, když tancoval running mana na písničku od Heavy D & the Boyz, a akorát když se měl otočit na podpatku, tak zbuchnul. Pamatuješ se na to, nedělej se, bylo to na dvoře a ty... ale pamatuješ, jen se nedělej, že si to nepamatuješ. Všichni se mohli potřhat smíchy, že spadnul, a já se mu taky začal smát, když si oprašoval džíny a to síťovaný triko s třiatřicítkou. Rychle se rozhlídnul a bylo vidět, že se stydí, ale v tom pohledu bylo zároveň ještě něco, čeho jsem si měl všimnout, něco, co jsem nikdy nestih pochopit, a najednou jsem se smál jen já. Všichni ostatní stačili ztichnout asi vteřinu přede mnou a najednou to vypadalo, že jsem se mu smál jenom já. Jo, přesně, vzpomínáš si, jak ke mně nakráčel stylem, jak to dělá ta jeho parta kreténů, když se začnou do někoho srát. Ramena dopředu, prsa dovnitř a nahrbený záda a pár kroků chodidlama směřujícíma ven a najednou stál přede mnou a zajímalo ho, čemu jsem se kurva tlemil. Nedíval jsem se na něj a pokrčil jsem ramenama. Zapíchnul mi ukazovák do prsou a opakoval otázku a pamatuju se, jak za ním stál Nemo a smál se. Ne, možná se jen usmíval, ale pamatuju se, jak tam stál a čekal, až dostanu nakládačku. Znovu jsem pokrčil ramenama, a když jsem se na Ivana podíval, tak jsem viděl, jak na mě zírá, jako bych upálil jeho matku zaživa. Pokývnul jsem hlavou a říkal si, jakej to jsem idiot, že jsem nedržel hubu a smál se Ivanovi až do chvíle, kdy už se nikdo jinej nesmál. Prsty mi skoro zavrtal do čela a chtěl vědět, co je mi tak k smíchu, a já neodpovídal. „Nic,“ zařval a trhnul sebou, jako by mi chtěl jednu nakouřit. Přesně si pamatuju, jak kývnul hlavou a nasadil ten svůj nasranej úsměv a to slovo zopakoval a já se taky usmál a doufal jsem, že věc je vyřízená. Ten jeho úsměv byl takovej děsivej, jak mu současně bylo vidět na očích, že vybuchne hněvem. Otočil se, podíval se na Nema a mně došlo, že vyřízeno

není nic. Když se na mě znovu otočil, tak měl furt ten svůj šílený pohled, co nacvičoval před zrcadlem od té doby, co opakoval čtvrtou třídu, a já si olíznul rty a nejradši bych se byl vypařil. Netroufnul jsem si couvnout, prostě to nešlo, když na mě civěl jako nějaký šílenec. Když přišla rána, usmíval jsem se a schválně jsem se skácel na zem, aby měl pocit, že je Mike Tyson, ale tam to ještě neskončilo a cejtil jsem, jak mě vlečou na záchod, a zavřel jsem oči a bez známek života je následoval. Dělal jsem, jako že se nic nestalo, jako že se nic nestane a že už vůbec není slyšet, jak všichni řvou: „Spláchni ho, spláchni ho!“ Bradou jsem narazil o mísu a někdo mě natlačil hloubějc do záchodu a pak se všichni rozesmáli ještě víc nahlas a já ty jejich zasraný hlasy nechtěl poslouchat. Tvůj taky, ty mentále, tvůj taky, ty ses taky smál – pamatuju se, jak jste se všichni smáli. Přestal jsem se bránit, a jak jsem měl hlavu napanou v hajzlu, tak mi tak připadalo, že bych mohl otevřít oči a vzbudit se doma v posteli a pousmát se nad tím, že to byl jen děsně nepřijemnej sen. A to, jak jste se ty a ostatní smáli, to bylo jen úlevou nad tím, že to já mám hlavu v záchodě a ne vy. Vy jste vyklouzli, vy jste vyvázli, nemuseli jste se strachovat, že vás poníží, a smáli jste se a... a... Pamatuju se, jakou mi dalo práci, abych se nezhroutil, ale to jsem přede všema nemohl dopustit. Spláchnul poprvý a voda mi smáčela vlasy a stejkala na obličej a zavřel jsem pusy. Když se nádržka naplnila, tak spláchnul ještě jednou a pak mě pustil a řekl, abych se mu už víckrát nesmál. Odplazil jsem se tam odtud, a když jsem se otočil, tak jsem se nechtěl na nikoho podívat. Vyplazil jsem se ven, a když jsem strčil do dveří, tak jsem slyšel toho zasranýho Fina, jak se ptá, co se tady stalo. Ten zmrld samozřejmě věděl, co se stalo, ale předstíral, že nic neviděl, neodvážil se. Pamatuju se, jak za mnou zaklaply dveře a do obličej

mě udeřil chlad, vlasy mi rychle zmrzly na led a musel jsem si utírat vodu, co mi stejkala po obličejí. Měl jsem chuť, pochop, měl jsem strašnou chuť se otočit a vrátit se na ten příšernej školní dvorek, popadnout kouli z kulečníku a mrštit jí Nemovi přímo do kebuly. Nevím, proč jsem měl chuť udělat to zrovna Nemovi. Mělo to co dělat s jeho smíchem, jeho zbabělostí, a pak taky je s ním lepší pořízení než s Ivanem. Vážně jsem to chtěl udělat, ale samo sebou jsem věděl, že bych na to nikdy neměl odvahy, a po nějaký chvíli jsem prostě přijal, že to, co se událo, mě bude pronásledovat pár tejdnu, možná měsíců – možná celý život, a že s tím už nikdy nic nenadělám. Jsem zbabělej přizdisráč, co se bojí bránit svou čest. Jsem zbabělec, tak proč jsem si to dneska neuvědomil? Kdybych si jen dneska vzpomněl na to, že jsem zbabělec a posera, tak jsem nikdy neudělal to, co dneska.

Nesměj se, hňupe, nesměj se mi, ty hňupe jeden. Jazyk mám rozšmelcovanej a oteklej a jen tu sedím a plivu krev do skleničky, co bude už brzo plná. Vůbec to nepřestává krváčet a jazyk mi v puse klouže, jako kdyby si žil vlastním životem. Jazyk je oteklej a skoro nejde vyslovit žádný hlásky, ani zvuky, ani blbý slova ne. Musím takhle mluvit, aby to nebolelo, takže se laskavě přestaň gebit, ty hňupe jeden. Ne vážně, přísahám, nedělám si z tebe prdel, tak to je a... kurva, můj jazyk! Ať je to jak chce, šel jsem do školy s tímhle svíravým pocitem a měl jsem radši zůstat doma. Víím, že jsem to už říkal, ale... Tohle je prostě celý špatně, ten pocit jsem měl celou dobu a měl jsem zůstat doma, zahrát si ještě Duck Hunt a počkat, až skončíte, a pak ať se děje co chce, ale já si místo toho obul sešlapaný adidas a vyšel na ulici a tam jsi stál ty a mával jsi na mě z mostu. Nepamatuju si víc, než že jsem na chvíli zaváhal, chtěl jsem se na školu vykašlat, ale možná – a tím si nejsem

úplně jistej – to bylo kvůli tomu, že jsem chtěl jít domů hrát Duck Hunt s pistolí, co mi půjčil Morry. Nekecám, půjčil mi jí, musel jsem ho ale ukecávat zatraceně dlouho, aby mi jí ten skrblík lakomej půjčil. Víš, jakěj je, ne? „Ne, ne, nesmím jí nikomu půjčovat, protože máma...“, a tak jsem ho ještě chvíli ukecával, dokud neřekl, že jí chce zpátky za dva dny. Zůstal jsem stát několik vteřin, možná minutu, možná o trochu dýl – zcela jistě nejváhavější vzpomínka z celého dne – a pak jsem zase pokračoval ke škole. Šel jsem loudavě, pomalu, jako by se mě nic netýkalo, a i když mi bylo jasné, že jdu trochu pozdě, tak jsem se nijak zvlášť nesnažil, abych se dostal na hodinu co nejrychlejc. Měl jsem prostě pocit, že když do školy poženu co nejrychlejc, tak tím nic, ale vůbec nic nezískám, a jak mi ještě do obličeje šlehaly vločky, tak jsem to chtěl skoro vzdát a otočit to k domovu. Bylo to tak strašně těžký, tak otravný, že jsem nedokázal ani jít, a ta svinská únava, co se jenom stupňovala, ta nehodlala ustoupit, ačkoliv jsem naspal deset hodin. Nebo ne? Nejsem si jistej, protože jsem hrál celej večer Duck Hunt a možná i trochu do noci. V každým případě jsem byl utahanej – bez ohledu na to, kolik jsem toho naspal, jsem byl utahanej, a kdyby nebyl takovej nečas, tak jsem si lehnul na zem a usnul. Jo, chápu, že chápeš, že si dělám kozy, ale i tak jsem byl utahanej jak kotě. Byl jsem tak utahanej, že jsem se zastavil, abych si odpočinul opřenej o závoru, a i když byla studená jak led, tak jsem si musel takhle chvíli oddechnout, než jsem šel dál. Když jsem tam stál a opíral se o tu závoru, tak jsem se zadíval nahoru na hejno ptáků, jak letěli nad tím prvním modrým barákem, a z ruky jsem jako udělal pistoli a napadlo mě: měl bych jít domů zahrát si trochu Duck Hunt. Když byli skoro nade mnou, tak jsem pečlivě zamířil a řekl „pif“ a jeden z ptáků přestal mávat křídla. Ne, vážně, přísahám

bohu, řekl jsem „pif“ a on jako by najednou umřel nahore ve vzduchu. Ne, přísahám, proč bych ti měl kurva lhát? Prostě přestal mávat křídly a několik metrů se mu dařilo jen tak plachtit, ale po chvíli bylo po všem a pak se jen zatřepotal a padal k zemi a – bylo po něm. Jako by křídla ztratily oporu ve vzduchu a pták se řítíl k zemi jako tamty japonský piloti, co je má dějepisář za hrdiny. Kamikadze, nebo jak se jim říká? Havaroval mi skoro před nohama a já na chvíli jen tak stál a musel jsem nejspíš vypadat jak mentál Benžo, když něco nechápe. Pak jsem se dal do smíchu, a když už jsem nemohl, kopnul jsem do ptáka, ale ten se nehejbal. Byl tuhej jak prkno a mně to celý přišlo dost podivný a najednou stálo za to přijít do školy pozdě. Ne, přísahám na svou smrt, že nekecám. Ne, Duck Hunt mě nepoznámeneal, ale bylo to skoro jako hrát Duck Hunt, s tím rozdílem, že tohle byla nejspíš vrána nebo orel nebo něco takovýho. Ne, netlem se, myslím to vážně. Dobře, přísahám na svou smrt, že se to stalo – dokonce bych řekl, že ten pták tam u závory furt leží. Je to taková ta železná závora, co se dává přes cestu, aby auta nemohly vjíždět na pozemek. Ne u školy, pod prvním barákem. Nějakou dobu jsem tam stál, chvíli, jen abych si odpočal, a pak jsem zas pokračoval stejně pomalým tempem ke škole. Každěj krok byl takovej malej boj. Když mi déšť se sněhem začal roztávat na obličej, přidal jsem do kroku a za pár minut jsem dorazil do školy. Tam jsem stál a přemejšlel o tom ptákoví, jak prostě umřel, aniž by to některýho z těch ostatních ptáků zajímalo. Letěli si dál a tenhle pták tam zůstal ležet a prostě umřel. Umřel? Umřel. Vážně umřel? Bylo na tom něco tak šíleně smutnýho, že někdo zničehonic umře, aniž by to někoho vlastně zajímalo.

Když jsem nakonec dorazil do školy, chvíli jsem postál u vchodu a cejtil jsem, jak mi teplem roztává

obličej. Ve stejnou chvíli ten chemikář, co ho nemáme, ten s tím ohromným rypákem, co se mu kroutí dolu po ksichtě, rozmlouval s řídou o tom, že některý žáci jsou v podstatě úplně beznadějný. To Leo se pokusil vyhodit celou školu do vzduchu. Ten debil se nasral a totálně mu jeblo – znáš ho, jakej dokáže bejt – a snažil se vyhodit školu do vzduchu tak, že podpálil uzávěry plynu. Ten magor je fakt na palici, ale stejně jsem se musel zasmát tomu, jak řída říkal, že ten spratek to má v hlavě hodně v nepořádku. Řekl to takovým tím hlasem, jako když čtou v televizi zprávy. Vždyť víš, když hlásí: Dnes zemřelo v Eritreji a Etiopii a Africe třicet tři tisíc lidí hladem. A stejně i přes všechno to smutný ten hlasatel zní, jako že je mu to jedno, jako když se ho to vůbec netýká. Člověk jasně slyší, že hlasatelovi je úplně u prdele, že ty lidi umřeli hladem nebo ve válce, nebo na co se to tam dole vole umírá. Vykoukl jsem za roh, když si řída posouval po nose ty svoje kulatý brejle a říkal: „Je až neskutečné, jak se ta mládež chová. Člověk je v permanentním ohrožení života, když pracuje na tomhle zlořečeném místě.“ Řída měl obličej až skoro zkřivenej a prstama si pročesával vousy a vypadal jako, no zkrátka vypadal tak, jak vypadá normálně, jako přehnaně načesanej dědek. Já ho samozřejmě chápu a nebylo by to moc pěkný vyhodit do povětří celou školu, ale stejně to riziko za to stálo, když jsem viděl, jak má řída nahnáno. Stál jsem tam pár minut a dejchal si na zmrzlý ruce, a když se chemikář a řída rozešli každěj na jinou stranu, tak jsem vyšel po schodech. Vlastně je to ujetý, Leo se ráno pokusí vyhodit celou školu do vzduchu a pak jí ten samej den brání, jako by mu byla svatá.

Že bych po schodech vyběhl jako laňka, to se zrovna říct nedá. Sotva jsem se vlekl únavou a tělo se pořád ještě silně vzpouzelo. Neměl jsem z toho prostě dobrej pocit a došlo mi, jak moc tohle bezduchý vyučování

nesnáším. Na okamžik mi napadlo, že zajdu dolů na ošetřovnu a budu hrát nemocného. Víš jak, abych neměl neomluvenou hodinu, nemusel za školu a aby domů ze školy nepřišel papír, z kterého by máma dostala psotník. Bejvá z toho vždycky na nervy, takovýhle dopisy nedokáže rozdejchat a většinou se mnou začne mluvit tónem, jako kdyby měl přijít konec světa. Pak mi začne vysvětlovat, co všechno viděla v Kriminální ústředna pátrá a že pro mě chce něco lepšího a že se svojí zodpovědností nikdy nezřekne. Když mám smůlu, tak zavede řeč na tátu, a jak bude naštvanej a zklamanej, až se vrátí a dozví se, že jeho syn začal chodit za školu. Jasně mámo, říkám si, ten bude naštvanej a zklamanej až na půdu. Dopisy ze školy bych jako fakt nemusel, ještě toho tolik, mám toho už takhle nad hlavu s máminým vymyšleným světem a nervama v kýblu. Proto jsem si říkal, že zajdu dolů na ošetřovnu a budu se držet za břicho a hlavu a předstírat pláč... Dobře, nemel hlouposti, ne brečet doopravdy jako nějakej malej fakan, spíš tam zajít a předstírat, jako že mě bolí celej člověk. Teatrálně bych se držel za hrudník a čelo a dělal, jako že každou chvíli umřu, ale nedokázal jsem hrát komedii. Znáš tu novou sestru, ne? Neumí nic jinýho než narvat ti do zadku teploměr, a pokud nemáš přes třicet sedm, tak tě pošle trapem do třídy. Krom toho nesnáším, jak si tam sedí za stolem a myslí si o sobě, bůhvíjaká není kočka. Víš, co nosí za trika, jak jí jsou v nich vždycky vidět kozy, a mě fakt nebaví sedět tam a dělat, jako že ty její povislý kozy nevidím. Ty vole, to je ale nechutný! Nebo myslíš, že ne? Chceš snad koukat na ty její vytahaný babský kozy? Pokaždý, když tam u ní jsem a sleduju, jak si hraje na největší modelku, tak je mi z toho na blití a občas mě napadaj dost brutální myšlenky. Jak jaký myšlenky? No třeba že jí přimáčknu psacím stolem, až se rozplácne o zeď, a zařvu na ní, že

je stará babizna, co nemá co ukazovat žákům kozy. Nikdo přece není zvědavěj na přestárly kozy. Ne, neměl jsem chuť to doopravdy udělat, ale když tam tak sedím a je mi na blití z toho, jak se ta stařena samolibě naparuje, tak mě tohle snění uklidní. Nechtělo se mi koukat na její svraštělý kozy, na její pohledy zpoza brejlí a čuchat její parfém, co štípe v nose i v očích, takže jsem pokračoval nahoru po schodech, do třídy a na hodinu.

Když jsem stál před učebnou, kouknul jsem nahoru na hodiny a mělo mě trknout, že jdu o padesát minut pozdě a že cesta do školy, ačkoli je to jenom čtyři sta metrů, mi zabrala celou půlhodinu. Vzal jsem za kliku, zaváhal jsem, chtěl jsem nejdřív zaklepat, zase jsem váhal, a když už jsem vážně nevěděl, která z možností bude lepší, tak jsem se rozhodnul otevřít dveře a se samolibým úsměvem vejít dovnitř. Jasně že vím, že je to uhozený, ale co jsem měl prokristapána dělat? Přišel jsem o padesát minut pozdě a neměl jsem náladu poslouchat toho starýho páprdu, jak mi před celou třídou káže o morálce. Co bys dělal ty? Ty bys udělal něco jinýho? Tak tohle bys ani náhodou neudělal. To si jenom myslíš, ale udělal bys to samý co já. Jako by mi zajímalo, jak bys to byl udělal ty. Já jsem to neudělal, a když jsem prošel celou třídou, sednul jsem si do poslední lavice a jen jsem čekal, až si dědek odkašle nějakej chrchel a začne na mě čumět, aniž by cokoliv řekl. Víš přece, jak to dělává, naprosto pokaždý, ne? Hraje tohle divadlo jen proto, aby všichni ztichli, otočili se a civěli na toho, kdo přišel pozdě. Já vím, že mě chce zostudit, ponížít a rád by, abych litoval, že jsem přišel pozdě a neslyšel jeho přednášku o Andách, evropskejch řekách, Sahaře, hlavních městech na Blízkým východě, ruský tundře, finskejch jezerech, nebo čím nás to teď vlastně krmí. Nikdy mě nebraly jeho hodiny zeměpisu a nikdy jsem nechápal, proč bych se měl začít zajímat

o všechny ty řeky, pohoří, hlavní města, tundry a deštný pralesy. Vlastně na mě nejvíc dělá dojem tím, že ho zajímají takový píčoviny, který jsou každému u prdele. Stejně nikdy neuvidím Andy, Amazonku, Mississippi, nevadskou poušť, Aljašku, Budapešť, Kaspický moře nebo sopky na Islandu. Tak co je mi po tom, že nejlíp nadnáší Mrtvý moře? Mě Mrtvý moře nikdy moct nadnášet nebude. Kdo z nás se kdy dostane k Mrtvému moři? Takže ať si ty naprosto nepoužitelný hodiny strčí do tý své kostnatý prdele.

Takže jsem tam seděl úplně vzadu a učitel ztichnul, odkašlal si a zvednul to své hustý obočí a čekal, až něco řeknu. „No, tak jakpak se dneska máme, Caspiane?“ zeptal se a všichni se na mě otočili a já si nepatrně olízl rty, jako že jsou mi jejich pohledy ukradený. Dokonce i ten poďobanej ňouma Hossam na mě vejral. Na co kurva čumíš, říkal jsem si a tak ospale jsem se na něj podíval. Víš jak, aby mu došlo, že má koukat jinam. Když se Hossam otočil, pokrčil jsem ramenama a spokojeně se pro sebe pousmál. „Na tom není vůbec nic legračního, Caspiane,“ řekl o něco hlasitějc a přísnějc, „přijít do školy o padesát minut pozdě není ani trochu k smíchu.“ „Jo, jo, já vím,“ odpověděl jsem a snažil se ubránit zívnutí a ještě jsem dodal, „ale já chtěl přijít včas.“ „Padesát minut,“ řekl a zavrtěl hlavou, „padesát minut, to je pětina denního vyučování. Jen si představ, že by to bylo v zaměstnání, představ si, že bys dostával mzdu za to, abys tu byl. Myslíš si, že bys mohl přijít do práce o padesát minut pozdě?“ řekl a začínalo to bejt trochu trapný a nepříjemný a vypadalo to, že mě chce dneska fakt usadit. Nepamatuju si přesně, co jsem mu odpověděl, ale trochu jsem přibrzdil a řekl něco v tom stylu, jako že si v žádným případě nemyslím, že by člověk mohl přijít do práce o padesát minut pozdě, a že přestanu chodit pozdě na jeho hodiny, který

tak obohacujou můj život. Člověk by za to pravděpodobně dostal padáka, zakončil jsem a učitel spokojeně přikývnul a pokračoval: „Výraz pampa znamená step nebo prérii a oblast pokrývá plochu přibližně sedm set padesát tisíc kilometrů čtverečních. Rovina se směrem na západ nepatrně zvedá a na jihu přechází v pahorkatinu. Pampu částečně vytvořil člověk. Úrodná sprša je charakteristická pro velkou část oblasti a představuje základ pro stát tolik důležité produkce pšenice. Pampa se řadí mezi největší světové obilnice. Jde o velmi rozsáhlou a hustě obydlenou oblast. Prší tu poměrně málo a srážky jsou rozloženy rovnoměrně po celý rok a...“ Vždyť to znáš, takhle jede a já tam sedím a poslouchám a pak stačí to jen napsat do písemky, což na něj udělá dojem a je šťastnej. Ale ve skutečnosti víme on i já, že je mu úplně putna, jestli tam sedím nebo ne. Proč by mu na tom mělo záležet? říkal jsem si a podezíravě jsem si ho prohlížel, jak chodí tam a zpátky v nevyžehlenejch tesilkách a v tý košili, co zásadně nemění, nebo jich má víc přesně stejný barvy a stříhu.

Pampa, pampa, pampa, pampa, pampa, to jediný jsem měl na mysli, když jsem tam seděl a poslouchal ho, jak vyjmenovává, kolik pastvin se tam nachází, kolik metráků pšenice se sklídí, a nakonec zevrubně vysvětlil, proč je chov skotu tím nejdůležitějším odvětvím argentinskýho hospodářství. „Skot,“ řekl a já se podivil, proč projektor zobrazuje krávu. Krávy, krávy, krávy, krávy – jak můžou bejt krávy nejdůležitějším odvětvím argentinskýho hospodářství? Víím, že je ti to ukradený, to mně ostatně taky, ale tohle mě prostě napadlo, když mluvil o krávách jako o skotu. Jako by krávy neměly žádnou cenu, jako by je člověk zbavil veškerý hodnoty jediným slovem, pod kterým jsem si představoval něco jinýho než živý tvory. Výrobek, jako jakékoliv neživej výrobek. Stala se z nich věc a ne něco